

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **V.T.L.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Tomášem Plíhalem, advokát, se sídlem Sedláčkova
212/11, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12.3.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2019 č.j. OAM-
28/LE-LE05-P09-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Tomáši Plíhalovi, se přiznává odměna ve výši 9.145,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet vedený u UniCredit Bank Czech Republic, a.s. pod č. 2109959337/2700 pod VS: 1012019.

O d ů v o d n ě n í :

1. **Včasnou žalobou ze dne 12.3.2019** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2019 č.j. OAM-28/LE-LE05-P09-2019, jímž bylo Rumunsko určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** nebo **Dublinské**

nařízení či **Dublin III**) a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) byla označena za nepřipustnou a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 20.3.2019 č.j. 60 Az 19/2019-16, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem advokáta JUDr. Tomáše Plíhala shora uvedeného.

2. **V žalobě** doplněné k výzvě soudu dne 15.4.2019 žalobce zejména namítal nepřislusnost Rumunska z důvodů systematických nedostatků, které shledal v hygienicky nevyhovujícím prostředí, nezajištěné a hrubě nedostatečné zdravotnické péči a zoufalém nedostatku léků, ale též v nestandardním a mnohdy až ponižujícím chování ze strany rumunských úřadů. Příslušným státem by v takovém případě měla i nadále zůstat ČR, jak je ostatně uvedeno v článku 3 odst. 2 Nařízení. Dále žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nedostatečně posoudil možnost aplikace čl. 17 Dublinského nařízení. K tomu, aby napadené rozhodnutí žalovaného, v rámci něhož postupuje či nepostupuje podle čl. 17 Dublinského nařízení, nebylo nepřístupným projevem libovůle, musí vycházet z dostatečných podkladů, musí být logicky správné a žalovaný se musí uspokojivým způsobem vypořádat s osobní situací žadatele. Žalovaný se však s osobní situací a socio-ekonomickou a kulturní vazbou nevypořádal dostatečně. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný naprosto pominul existenci široké vietnamské komunity v ČR, a tím skutečnost větší pravděpodobnosti úspěšné společenské integrace. Pro úplnost ještě uvedl, že nemá žádný zájem na navrácení se do Rumunska, neboť tam nikoho nezná, neumí rumunsky a nemá k danému členskému státu žádné vazby. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím dne 26.2.2019 č.j. OAM-28/LE-LE05-P09-2019** žalovaný rozhodl tak, že Rumunsko je určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti žalobce podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ve vztahu k ČR byla označena žádost za nepřipustnou a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

Dne 29.1.2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že dne 10. nebo 11.1.2019 vycestoval letecky z Vietnamu do Rumunska, tam strávil 2 dny na hotelu a následně byl převeden přes hranice. Spolu s ostatními jeli autem do Německa, kde je zachytili a předali do ČR. K tomu žalobce uvedl, že se jedná o jeho první pobyt v Evropské unii (dále jen **EU**) a první žádost o mezinárodní ochranu, o kterou požádal z důvodu, že si ve Vietnamu půjčil hodně peněz od lichvářů a po případném návratu nebude schopen svůj dluh zaplatit a octne se tak v nebezpečí.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 12.2.2019 v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že Vietnam opustil kvůli tomu, že je

ovládán komunisty a v Evropě je svoboda. Dalším důvodem byla skutečnost, že si půjčil hodně peněz, proto hledá práci, aby si vydělal peníze a mohl tyto dluhy zaplatit.

Dále bylo zjištěno, že žalobce do ČR přicestoval autem z Rumunska, do kterého přiletěl z Hanoje. V Rumunsku pobýval asi dva dny v hotelu a následně ho převaděči autem dopravili přes hranice. V Německu automobil zastavila policie a převezli ho zpět do ČR. Současně bylo zjištěno, že na území členských států se dostal pomocí pasu, ve kterém měl nejspíše vylepené vízum, nicméně si nepamatuje podrobnosti a cestovní doklad mu byl odebrán převaděči. Na území členských států nemá žádné rodinné příslušníky. Po informaci, že na základě tzv. Dublinského řízení bude pravděpodobně Rumunsko odpovědné za vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce sdělil, že do Rumunska nechce, nikoho tam nezná a nikoho tam nemá. Žalobce následně objasnil účel podání své žádosti, kdy tak učinil, aby mohl zůstat a být azylantem v ČR. Žalovaný konstatoval, na základě informací získaných od rumunské strany dne 19.2.2019, že žalobce byl dne 22.1.2019, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem víza č. x, vydaného Rumunskem s platností ode dne 23.11.2018 do dne 20.2.2019. Toto vízum bylo následně 4.2.2019 rumunskými orgány revokováno. Žalobce byl tedy v době učinění prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR držitelem platného víza. V daném případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 2 Nařízení. Žalovaný tak dne 5.2.2019 požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Dne 19.2.2019 obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 12 odst. 2 Nařízení.

Následně se žalovaný zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu ze dne 5.4.2018. Jmenovaná zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci jeho přemístění na území Rumunska. Žalovaný dále uvedl, že na úrovni EU, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal

žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržování těchto práv. Žalobce do protokolu o pohovoru mimo jiné uvedl, že do Rumunska nechce, jelikož tam nikoho nemá a nezná. Dle názoru žalovaného toto nejsou relevantní skutečnosti, které by dosvědčovaly existenci systematických nedostatků jak v azylovém řízení v Rumunsku, tak v přijímacích podmínkách žadatelů. Žalovaný se dále tímto tvrzení ve vztahu k aplikaci dublinského nařízení nezabýval. Na základě shora uvedeného došel správní orgán k přesvědčení, že ani žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Ve vztahu k čl. 17 Nařízení, z něhož vyplývá, že se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou tak především humanitární důvody pro sloučení širší rodiny či kulturní důvody. K uvedenému žalovaný dodal, že žalobce nemá na území ČR, kde doposud nikdy nepobýval, žádné rodinné příslušníky, socio-ekonomické ani kulturní vazby. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.4.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Současně odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí ze dne 26.2.2019, kdy jako správní orgán postupoval v souladu s Nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dále konstatoval, že žalobce v době, kdy požádal o mezinárodní ochranu na území ČR dne 22.1.2019, byl držitelem víza č. ROU002377306 vydaného rumunskou stranou s platností od 23.11.2018 do 20.2.2019, které bylo 4.2.2019 rumunskými orgány revokováno. V případě žalobce bylo tedy nutné aplikovat čl. 12 odst. 2 Nařízení. Dle čl. 12 Nařízení je státem příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu Rumunsko. Dne 5.2.2019 tak žalovaný požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Následně dne 19.2.2019 byla obdržena informace, že rumunská strana uznala svou příslušnost k posouzení žádosti. Z čl. 18 Nařízení pak plyne povinnost Rumunska žadatele převzít na své území a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Žalovaný je tudíž stále přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení EU a vychází ze správně zjištěného skutečného stavu věci. K uvedenému žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 15.2.2017 č.j. 6 Azs 324/2016 -38, v němž soud uvedl, že „*tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule*

nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko (či jakýkoli jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum - toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26.6.2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech EU“. V této souvislosti žalovaný dále odkázal na nedávný rozsudek NSS ze dne 9.5.2018, č.j. 9 Azs 17/2018 -28. S odkazem na shora uvedený rozsudek NSS pak žalovaný konstatoval, že jde - li o Rumunsko, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí EU, vyvrácena nikdy nebyla. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti dále konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného z uvedených i dostupných informací vyplynulo, že Rumunsko dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území. Vzhledem k tomu žalovaný uvedl, že se nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) či samotné Nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak i nadále přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.2.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.4.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.2.2019 žalobci předáno dne 1.3.2019.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
7. Podle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** „je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“

8. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
9. Podle čl. 3 odst. 2 věta první Nařízení „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
10. Dle čl. 12 odst. 2 věta první Nařízení „Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.“
11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož obě strany s tímto postupem výslovně souhlasily a soud pro nařízení jednání neshledal důvody.
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Na úvod své argumentace soud shledává jako nezbytnost vymezit hlavní cíl Dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17.4.2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu nebude pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
14. Soud ve vztahu k žalobci přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souvislosti s tím, zda byly skutečně naplněny podmínky pro aplikaci čl. 12 odst. 2 Nařízení a zda následný postup byl rovněž v souladu s uvedeným článkem Nařízení. V této souvislosti především poukazuje na to, že již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR disponoval rumunským vízem č. ROU002377306 vydaným Rumunskem s platností od 23.11.2018 do 20.2.2019, což žalobce sám v protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu nijak nerozporoval. Ostatně samotnou existenci víza potvrzuje jeho následná revokace ze dne 4.2.2019 rumunskými orgány. Uvedená tvrzení dále potvrzuje skutečnost, že Rumunsko dne 19.2.2019 po obdržení žádosti ČR o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (5.2.2019) svou příslušnost uznalo. Není tedy důvod k pochybám, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem rumunského platného víza. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost

Rumunska a současně byl ve věci rozhodování o místní příslušnosti o žádosti o mezinárodní ochranu správně aplikován čl. 12 odst. 2 Nařízení.

15. Hlavní žalobcem vznesenou žalobní námitkou tak zůstává tvrzený fakt, že v Rumunsku jsou ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dány systematické nedostatky, které žalobce shledal především v nevyhovující hygieně, nedostatečné zdravotní péči, nedostatku léků a ponižujícím chování ze strany rumunských úřadů. K uvedenému soud konstatuje, že uvedené námitky žalobce jsou formulovány toliko pouze obecně a nijak konkrétně neuvádějí, jakým konkrétním způsobem by se měly přímo dotýkat žalobce a dále žalobce rovněž pro taková tvrzení nepředložil žádné podklady nebo jiné důkazy, na základě nichž by mohla být uvedená tvrzení považována za důvodná. V dalším odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 12.1.2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44 kde uvedl: *“Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise.”* S ohledem na uvedené, soud odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, na níž se žalovaný zabýval právě hrozícími systémovými nedostatky v Rumunsku a rovněž způsobem vedení azylového řízení a neshledal žádné systémové nedostatky, které by bránily žalobci v transferu do Rumunska.
16. Na samý závěr své argumentace soud uvádí, že na aplikaci žalobcem požadovaného čl. 17 Nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“* Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se

žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
19. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci proto byla přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 9.5.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem ŠKODA Yeti, RZ ..., z Plzně do Balkové a zpět za účelem porady s klientem dne 12.4.2019 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákoník práce*), činí 504,- Kč (tj. 126 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 254 Kč (tj. 6,6 l/100km x 30,50 Kč/l x 1,26), tedy celkem 758,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.587,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty (z částky 7.558,-Kč), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 9.145,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*) na účet shora uvedený.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 13. června 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

